

La joie de vivre

Date : 14/01/2017

Publicat el 14- 01-2017

Text: Amàlia Roig

Amàlia Roig és Professora de llengua i literatura, psicòloga, escriptora. Autora de llibres que tracten el tema del territori i el paisatge des del punt de vista literari.

La Joie de vivre

A la Fundació Mapfre de Barcelona, fins el gener de 2017, podem contemplar l'exposició ***Renoir entre dones***.

Hi destaca *El ball del Moulin de la Galette* (1876), una pintura que, malgrat que només ha sortit cinc vegades de París —a Nova York, Sant Petersburg i Tòquio—, recala a Barcelona per segona vegada des del 1917, quan un grup d'artistes francòfils, amb Ramon Casas i Santiago Rusiñol al capdavant, es van voler solidaritzar amb la capital francesa i els seus creadors i la van exposar.

Bal du Moulin de la Galette, de 1876, Museu d'Orsay de París

No només aquest quadre, una de les obres més icòniques i reproduïdes de Renoir, mereix la visita a l'exposició, sinó que a cada una de les seccions en què estan distribuïdes les pintures, *La parisenca*, *La dona paisatge*, *Montmartre i els pintors catalans*, *El ball del Moulin de la Galette*, *Maternitat i Dona-infant*, *En el secret de la toaleta*, *Pintors, compositors, poetes*, *Flors i Ninfes modernes*, hi ha una excel·lent representació de la figura femenina, el fil conductor de l'exposició. A més la mostra acull una selecció de pintures d'altres artistes que la completen, com obres de Rusiñol, Casagemas, Picasso i Casas, entre d'altres.

Les dones lluminoses que retrata el pintor, ja siguin nimfes, joves, mares, models, lectores, o simplement dones nues, són les figures dels quadres i formen part o estan integrades en unes composicions on el paisatge i la naturalesa tenen un paper destacat. La figura femenina i la naturalesa -rius, arbres, jardins, flors, boscos- en l'obra de Renoir es fonen sobretot a partir del segle XX. És a partir d'aquell moment que Renoir combina molt sovint la figura de la dona amb el paisatge en què acostuma a situar les seves models. Potser un dels quadres més emblemàtics d'aquesta darrera època és "*Les baigneuses*", que podem veure a l'exposició.

Les Baigneuses , 1918-1919. Museu d'Orsay de París

Les dones de Renoir són, de totes maneres, castes i innocents, una qüestió que ha fet que molts el critiquessin per misogin. "La seva obra sembla que encarni una visió molt conservadora, fins i tot reaccionària de les dones, per això l'han qualificat de misogin", explica el comissari, qui assegura que un dels objectius de l'exposició és "superar aquesta visió, intentant situar-nos en l'època de Renoir i veure quina és la condició femenina de llavors". És per això, continua Perrin, que al segle XIX l'obra de Renoir era considerada feminista, perquè reflectia dones modernes, que llegien, ballaven, que gaudien de la vida, mentre que Degas sí que era considerat un misogin, perquè les seves dones no responien als cànons de bellesa del moment. Amb el pas del temps la percepció ha canviat i "Degas és el feminista, perquè mostra la realitat de les dones, mentre que Renoir és un reaccionari perquè és més conservador".

Femme nue dans un paysage, 1883, Museu de l'Orangerie de París

Deixant de banda això, he de dir que mirar la pintura de Renoir significa gaudir de la 'joie de vivre' que va caracteritzar el París finisecular.

Altres articles publicats per l'autora a ***elmuntanyenc***:

[El arte del paisaje](#)

[Hiroshi Sugimoto: Black Box](#)

[Un viatge fora forat](#)

[Un viatge fora forat](#)